

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Boico Victor, Catan Liliana,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Hîncu Sergiu în numele inculpatului și de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2020 și sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 13 decembrie 2019, în cauza penală în privința lui,

Gaidarji Ivan XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 24.01.2019 – 13.12.2019

instanța de apel: 05.08.2020 – 01.12.2020

instanța de recurs: 09.03.2021 – 19.05.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 13 decembrie 2019, Gaidarji Ivan a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin. (3) lit. b¹) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsă cu închisoare pe termen de 16 (șaisprezece) ani cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități legate de protejarea drepturilor și intereselor minorilor pe un termen de 5 (cinci) ani.

Termenul ispășirii pedepsei urmând a fi calculat din ziua pronunțării sentinței – 13 decembrie 2019.

2. Prin sentință, prima instanță a constatat că, inculpatul Gaidarji Ivan în perioada anului XXXXX - prima decadă a anului XXXXX, aflându-se în XXXXX, acționând în comun acord și prin înțelegere prealabilă cu persoane nestabilite de organul de urmărire penală, în scop de profit, intenționat, urmărind scopul exploatarea sexuală comercială a copiilor, profitând de vârsta minoră a acesteia, de starea de vulnerabilitate a copilului, prin înșelăciune manifestată în promisiunea angajării la un lucru bine plătit în calitate de dansatoare într-un club de noapte din XXXXX, cunoscând cu certitudine despre faptul că victima XXXXX este minoră, fiind născută la XXXXX, a recrutat-o în vederea transportării și adăpostirii în XXXXX.

În continuare, întru realizarea scopului infracțional, în perioada lunii XXXXX, Gaidarji Ivan, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu persoana necunoscută pe nume „Ion”, prin intermediul ultimului, i-a perfectat victimei XXXXX pașaportul pe numele acesteia, după care tot acesta a transportat-o în Aeroportul Internațional Chișinău, unde i-a confirmat încă odată faptul procurării biletului de către acesta, pentru deplasare cu cursa aeriană Chișinău - XXXXX, în XXXXX. Ajungând în Aeroportul din or. XXXXX, victima XXXXX, a fost întimpinată de o persoană neidentificată de origine turcă pe nume XXXXX, și o persoană pe nume XXXXX, care avea calitatea de traducător, și împreună cu un automobil s-au deplasat într-o direcție necunoscută. În timpul deplasării persoana de origine turcă i-a comunicat lui XXXXX, că ea urmează să presteze servicii sexuale și nu v-a activa în calitate de dansatoare așa cum a fost înțelegerea anterioară cu Gaidarji Ivan, invocând și faptul că este obligată să-i restituie suma de 350 de dolari SUA, bani care au fost folosiți la perfectarea actelor de plecare și procurarea biletului de avion, după care a fost adăpostită într-un apartament închiriat în prealabil de către el, pentru exploatarea sexuală comercială a victimei. În continuare, persoana de origine turcă pe nume XXXXX, deținând controlul asupra victimei XXXXX, care era în stare de vulnerabilitate determinată de aflare într-o țară străină și lipsa de mijloace financiare strict necesare pentru supraviețuire, sub permanenta supraveghere a acestuia, a supus-o exploatării sexuale timp de aproximativ două săptămâni, prin prestarea serviciilor sexuale contra plată diferitor bărbați, puși la dispoziția ei de către ultimul. Tot el, Gaidarji Ivan, peste o perioadă de timp a transportat-o pe XXXXX, în or. XXXXX, XXXXX, unde la fel a prestat timp de o lună de zile servicii sexuale diferitor persoane de gen masculin, puși la dispoziția ei de către primul, iar din profitul obținut nu era remunerată financiar.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

- inculpatul Gaidarji Ivan, prin care a solicitat casarea sentinței, cu dispunerea achitării, pe motiv că acest dosar i-a fost intentat pe ne drept;
- avocatul Hîncu Sergiu în numele inculpatului Gaidarji Ivan, prin care a solicitat casarea integrală a sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, și pronunțarea unei sentințe de achitare a inculpatului Gaidarji Ivan în baza infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(3), lit.(b¹) Cod penal, atât din motivul că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat, cât și din motivul că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul Hîncu Sergiu în numele inculpatului Gaidarji Ivan a menționat că:

- sentința este neîntemeiată și pasibilă anulării - motiv pentru aceasta fiind declarațiile părții vătămate XXXXX care urmează a fi apreciate critic, și anume când a ajuns în or. XXXXX nu a încercat să ia legătura cu inculpatul Gaidarji Ivan deși a avut posibilitatea reală de a contacta cu el;

- partea vătămată a avut posibilitatea reală de a se adresa la poliție având permanent telefon și conectare la internet, dar nu a făcut acest lucru și la întrebarea apărării „de ce nu a apelat la poliție? „a răspuns” că se temea să nu fie deportată”, de aci denotă faptul că partea vătămată singură și de bunăvoie a dorit plecarea în XXXXX și a presta anumite activități de ordin sexual;

- partea vătămată odată ce s-a întors în Republica Moldova a avut posibilitatea de a nu se mai întoarce în XXXXX și a denunța despre infracțiunea dată organelor de drept, dar nu făcut și din nou s-a întors în XXXXX prestând servicii de ordin sexual.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2020, s-au respins ca nefondate, apelurile inculpatului Gaidarji Ivan și avocatului Hîncu Sergiu în numele inculpatului, cu menținere sentinței fără modificări.

Termenul executării pedepsei închisorii de către Gaidarji Ivan urmând a fi calculat din 01.12.2020, cu includerea în acest termen a duratei reținerii și arestării preventive de la 13.12.2019 până la 01.12.2020.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Gaidarji Ivan a săvârșit infracțiunea imputată lui, prevăzută de art. 206 alin.(3), lit. b¹) Cod penal, traficul de copii, adică recrutarea și adăpostirea unui copil în scopul exploatării sexuale, săvârșită de mai multe persoane, aceste împrejurări fiind constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a conchis că, cu toate că Gaidarji Ivan nu-și recunoaște vina, vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate se dovedește integral prin următoarea sistemă de probe, cum ar fi declarațiile părții vătămate XXXXX date în ședința de judecată care combat pe deplin argumentele apelanților, precum că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat, cât și acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate, adică a traficului de copii, ci dimpotrivă, demonstrează cu certitudine vina lui Gaidarji Ivan în comiterea infracțiunii imputate.

Mai mult ca atât, instanța de apel a conchis că vina inculpatului Gaidarji Ivan în săvârșirea infracțiunii imputate, se confirmă integral și prin materialele și probele scrise, anexate la dosarul penal, care coroborează cu declarațiile părții vătămate XXXXX din cadrul urmăririi penale și primei instanțe, cum ar fi: conținutul procesul - verbal de confruntare între partea vătămată XXXXX și învinuitul Gaidarji Ivan din data de 26 octombrie 2018, prin care și-au menținut declarațiile date anterior; conținutul procesului-verbal de examinare din 06 decembrie 2018 (Volumul II, f.d.25-26); conținutul procesului - verbal de examinare din 06 decembrie 2018 (Volumul II, f.d.40); conținutul procesului-verbal de examinare din 06 decembrie 2018 (Volumul II, f.d.64); conținutul procesului-verbal de examinare din 06 decembrie 2018 unde au fost examinate două file de format A4 pe care au fost printate răspunsul Companiei Aeriene XXXXX Airlines în Republica Moldova prin care informează, că a fost procurat biletul de avion, pentru cursa aeriană Chișinău - XXXXX cu nr. XXXXX din 12 mai 2016, pe numele cet. XXXXX a.n. XXXXX, IDNP: XXXXX, cetățeană a Republicii Moldova de către o persoană cu IDNP: XXXXX cu numele „XXXXX la data de 12 mai 2016 pentru cursa din aceeași zi care s-a expediat prin intermediul căsuței poștale și s-a identificat tichetul cu nr. XXXXX (Volumul II, f.d.77).

Instanța de apel a constatat ca fiind demonstrată pe deplin vina inculpatului Gaidarji Ivan în comiterea infracțiunii în cauză, iar acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza 206 alin.(3) lit. b¹) Cod penal, traficul de copii, adică recrutarea și adăpostirea unui copil în scopul exploatării sexuale, săvârșită de mai multe persoane, deoarece s-a constatat că inculpatul Gaidarji Ivan în perioada anului 2015 - prima decadă a anului 2016, aflându-se în XXXXX, acționând în comun acord și prin înțelegere prealabilă cu persoane nestabilite de organul de urmărire penală, în scop de profit, intenționat, urmărind scopul exploatării sexuale comerciale a copiilor, profitând de vârsta minoră a acesteia, de starea de vulnerabilitate a copilului, prin înșelăciune manifestată în promisiunea angajării la un lucru bine plătit în calitate de dansatoare într-un club de noapte din XXXXX, cunoscând cu certitudine despre faptul că victima XXXXX este minoră, fiind născută la XXXXX, a recrutat-o în vederea transportării și adăpostirii în XXXXX. În continuare, întru realizarea scopului infracțional, în perioada lunii mai 2016, GAIDARJI Ivan XXXXX, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu persoana necunoscută pe nume XXXXX, prin intermediul ultimului, i-a perfectat victimei XXXXX pașaportul pe numele acesteia, după care tot acesta a transportat-o în Aeroportul Internațional Chișinău, unde i-a confirmat încă odată faptul procurării biletului de către acesta, pentru deplasare cu cursa aeriană Chișinău - XXXXX. Ajungând în Aeroportul din or. XXXXX, victima XXXXX, a fost întimpinată de o persoană

neidentificată de origine turcă pe nume XXXXX, și o persoană pe nume XXXXX, care avea calitatea de traducător, și împreună cu un automobil s-au deplasat într-o direcție necunoscută. În timpul deplasării persoana de origine turcă i-a comunicat lui XXXXX, că ea urmează să presteze servicii sexuale și nu v-a activa în calitate de dansatoare așa cum a fost înțelegerea anterioară cu Gaidarji Ivan, invocând și faptul că este obligată să-i restituie suma de 350 de dolari SUA, bani care au fost folosiți la perfectarea actelor de plecare și procurarea biletului de avion, după care a fost adăpostită într-un apartament închiriat în prealabil de către el, pentru exploatarea sexuală comercială a victimei. În continuare, persoana de origine turcă pe nume XXXXX, deținând controlul asupra victimei XXXXX, care era în stare de vulnerabilitate determinată de aflare într-o țară străină și lipsa de mijloace financiare strict necesare pentru supraviețuire, sub permanenta supraveghere a acestuia, a supus-o exploatării sexuale timp de aproximativ două săptămâni, prin prestarea serviciilor sexuale contra plată diferitor bărbați, puși la dispoziția ei de către ultimul. Tot el, GAIDARJI Ivan, peste o perioadă de timp a transportat-o pe XXXXX, în or. XXXXX, unde la fel a prestat timp de o lună de zile servicii sexuale diferitor persoane de gen masculin, puși la dispoziția ei de către primul, iar din profitul obținut nu era remunerată financiar

Instanța de apel a conchis că, declarațiile depuse de către inculpatul Gaidarji Ivan, prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunii comise de el, sunt declarații ce nu corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală, și se combat de întreaga sistemă de probe analizată și apreciată mai sus, prin prisma prevederilor art. 101 Cod Procedură Penală, întrucât nu sunt susținute prin careva probe și nu coroborează cu ansamblu de probe examinate.

Astfel, instanța de apel a considerat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Gaidarji Ivan în săvârșirea traficului de copii încriminat se califică ca o metodă de apărare, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de bănuț, învinuit sau inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor intenționat false, decât în cazurile expres prevăzută de legea procesual penală, iar nerecunoașterea vinei de către Gaidarji Ivan pe întreg procesul penal se apreciază ca un drept al acestuia și ca o metodă de apărare.

Instanța de apel a considerat ca fiind juste constatările primei instanțe, precum că vinovăția inculpatului Gaidarji Ivan de recrutare/atragere a părții vătămate XXXXX, care era minoră la acel moment, în activitatea de prestare a serviciilor sexuale, a fost demonstrată pe deplin, fapta fiind consumată din momentul recrutării/atragerii iar argumentul apelanților cu referire la faptul

că partea vătămată singură și de bunăvoie a dorit plecarea în XXXXX și a presta anumite activități de ordin sexual nu are relevanță la calificare.

Instanța de apel a reținut că declarațiile date de inculpat sunt nesincere, nefiind confirmate de ansamblul materialului probator administrat în cauză, în timp ce declarațiile date de persoanele vătămate sunt susținute și se coroborează cu probatoriul administrat în cauză. Prima modalitate de comitere a infracțiunii de trafic de copii imputate inculpatului, constă în acțiunea de recrutare în sensul analizat, prin recrutare se înțelege acțiunea de racolare, de atragere, de câștigare, de ademenire a minorului, în scopul exploatării acestuia.

Prima instanță corect a reținut din declarațiile părții vătămate, că aceasta a făcut cunoștință cu inculpatul Gaidarji Ivan la distanță, prin intermediul rețelelor de socializare „odnoklasniki”, inculpatul a fost cel care primul a contactat-o. Partea vătămată a indicat, că profilul de pe care a contactat-o inculpatul Gaidarji Ivan purta denumirea „Работа для девочек в Турции”. La momentul în care partea vătămată și inculpatul s-au cunoscut, aceasta avea vârsta de 17 ani, fiind născută la data de XXXXX, iar cunoștință au făcut prin intermediul rețelelor de socializare în anul XXXXX. Conform susținerilor făcute de partea vătămată inculpatul din prima s-a interesat de ocupația ei, veniturile acesteia și i-a făcut propunerea să vină la el în XXXXX, pentru a câștiga ca dansatoare, precum și să presteze servicii sexuale contra cost, din discuțiile purtate înțelegând că are mai multe tine care câștigă din această ocupație. Însă după cum a afirmat partea vătămată, inițial nu a luat în serios propunerea inculpatului, iar când acesta s-a repetat aceasta a refuzat. În reacție inculpatul i-a propus în continuare comunicare și între ei s-a legat în percepția părții vătămate o relație amicală.

Instanța de apel a relevat că, ulterior în procesul comunicării pe rețelele de socializare, după cum susține partea vătămată, inculpatul a repetat de mai multe ori propunerea de a accepta să plece în XXXXX unde va avea un câștig cu mult mai mare, în special când partea vătămată se plângea pe anumite situații dificile din viața ei. În opinia instanței de judecată, în perioada aceasta de comunicare la distanță, inculpatul a reușit să inspire încredere părții vătămate, iar victima fiind minoră și cu un discernământ redus, fără experiență de viață, a experiențelor acumulate până la acel moment, a constrângerilor morale, sociale și economice a contat pe inculpat și la puțin timp după ce a împlinit vârsta de 18 ani a acceptat să plece la muncă în XXXXX, în calitate de dansatoare precum a promis inculpatul. Mai mult inculpatul i-a făcut propunere să vină la el și în calitate de domnișoara lui, într-un moment anevoios din viața ei, când era un deficit stringent de bani, pentru intervenția chirurgicală a mamei biologice, inculpatul folosindu-se de această situație.

Instanța de apel a constatat că această conjunctură formează concluzia că inculpatul a continuat să întrețină relația cu partea vătămată pentru a o determina pe aceasta să accepte propunere de a pleca în XXXXX, ceea ce s-a întâmplat. Astfel, prin această metodă a inculpatului, partea vătămată a fost recrutată de inculpat pentru a plecat în XXXXX în scop de exploatare sexuală, în perioada când avea vârsta de 17 ani, fapt despre care inculpatul era în cunoștință de cauză. Această ipostază este confirmată prin însuși declarațiile inculpatului, care cu ocazia audierii în ședința de judecată a comunicat instanței, că a făcut cunoștință cu partea vătămată în anul 2015, iar informația de pe sit-ul oficial al Poliției de Frontieră la rubrica traversare a frontierei de stat denotă că Gaidarji Ivan la data de 25 aprilie 2014 a părăsit teritoriul Moldovei, iar la 22 iulie 2017 a intrat pe teritoriul țării prin Aeroportul Internațional Chișinău, (Volumul II, f.d.25-26). O altă probă indirectă, care arată, că inculpatul Gaidarji Ivan cunoștea despre vârsta părții vătămate este faptul, că inculpata nu deținea pașaport național și care a fost perfectat la o lună de la împlinirea vârstei de 18 ani, implicit cu contribuția inculpatului.

Instanța de apel a reiterat că, infracțiunea prevăzută la art. 206 Cod penal este o componentă de infracțiune formală. Pentru ca infracțiunea de trafic de copii să fie calificată ca tare, urmează ca făptuitorul să săvârșească cel puțin una din acțiunile din care se compune infracțiunea prin cel puțin una din mijloacele prevăzute de legea penală, adică infracțiunea se consumă din momentul săvârșirii celor două acțiuni obligatorii descrise în norma penală, indiferent de survenirea consecințelor prejudiciabile și se consideră consumată. Necâtând, că inculpatului îi mai sunt incriminate acțiunile laturii obiective transportarea și adăpostirea, momentul comiterii acțiunii de recrutare în scopul exploatării sexuale comerciale la momentul în care partea vătămată era minoră, plasează acțiunile inculpatului sub incidența componentii infracțiunii prevăzute de art. 206 Cod penal – trafic de copii.

Astfel, instanța de apel a reținut, că partea vătămată a fost dusă în eroare de inculpat, acesta i-a promis inițial, că în XXXXX va câștiga din munca de dansatoare, însă ajungând la aeroport în XXXXX a fost întimpinată de alte persoane, un bărbat de origine turcă pe nume XXXXX și o persoană de gen feminin pe nume XXXXX de origine din Moldova care i-au declarat, că va presta servicii sexuale clienților. În XXXXX a fost adăpostită de persoana pe nume XXXXX, iar curând a aflat că va lucra pentru XXXXX, prestând servicii sexuale clienților contra plată. Ulterior, din declarațiile părții vătămate ea peste o săptămâna doar a fost în stare să accepte să presteze servicii sexuale, deoarece avea obligația să restituie datoria pentru bilet, perfectarea pașaportului național și timp de o săptămână a prestat servicii sexuale contra plată diferitor bărbați, nefiind remunerată. La fel, din

declarațiile părții vătămate, inculpatul Gaidarji Ivan a apărut în viața părții vătămate când se afla în XXXXX peste o perioadă de timp și din acel moment acesta a luat-o cu el, transportând-o în alt regiune, unde în diferite apartament a locuit cu alte fete împreună prestând servicii sexuale contra plată, însă banii erau încasați de către inculpatul Gaidarji Ivan și o altă persoană de origine turcă XXXXX. Paralel partea vătămată a întreținut relații sexuale și cu inculpatul Gaidarji Ivan.

Instanța de apel a relevat că, declarațiile părții vătămate în acest sens nu sunt unice, inculpatul în depozițiile sale a recunoscut că cunoaște persoana de origine turcă pe nume XXXXX, precum și pe soția sa pe nume XXXXX. Dar a menționat, că acesta era angajatorul său, administratorul unei societăți comerciale în XXXXX, ce avea gen de activitate în domeniul construcțiilor și turismului, la care inculpatul era angajat ca diriginte de șantier. La fel, inculpatul a recunoscut că în XXXXX avea mai mulți prieteni de origine turcă, iar împreună cu partea vătămată au locuit în mai multe apartamente unul era amplasat în regiunea XXXXX, adresa precisă nu ține minte, iar cea de-a doua locuință închiriată se afla în or. XXXXX într-o zonă rezidențială sub denumirea de XXXXX, apoi apartamentul unde au locuit împreună în zona XXXXX. În acest sens, declarațiile părții vătămate se coroborează cu declarațiile inculpatului, anume că, în aceste apartamente a locuit împreună cu alte fete, prestând servicii sexuale clienților.

Instanța de apel a reținut că, în mărturiile sale, partea vătămată a menționat mai multe nume de gen feminin, inclusiv numele XXXXX, iar informația sit-ul oficial al Poliției de Frontieră în rubrica de traversare a frontierei de stat demonstrează, că XXXXX, născută la XXXXX, domiciliat sat. XXXXX, r-nul XXXXX, a ieșit de pe teritoriul Moldovei, la 16 octombrie 2014 prin Aeroportul Internațional Chișinău, cu cursa aeriană Chișinău - XXXXX, iar la 28 decembrie 2016 a intrat în Moldova (Volumul II, f.d.25-26), ceea ce demonstrează că în această perioadă atât inculpatul Gaidarji Ivan, cât și XXXXX se aflau pe teritoriul XXXXX.

Instanța de apel a constatat că din mijloacele de probă administrate în faza de urmărire penală și analizate nemijlocit în cadrul cercetării judecătorești și anume cererea – chestionar de eliberarea a pașaportului național pe numele lui XXXXX de la fila dosarului 38, derivă că această a depus cererea de eliberare a pașaportului la data de 12 mai 2016 în regim de urgență, pentru ce s-a achitat suma de 2130 lei și tot pentru aceiași zi pe numele părții vătămate a fost procurat bilet de avion la cursa aeriană Chișinău – XXXXX, conform răspunsului companiei aeriene XXXXX Airlines în Republica Moldova biletul a fost procurat de către o persoană cu numele XXXXX în aceiași zi.

În context, din probele administrate se întăresc declarațiile părții vătămate și se dovedește celelalte elemente ale laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 206 Cod Penal imputate inculpatului și anume de organizare în vederea transportării părții vătămate XXXXX în XXXXX în scopul exploatării sexuale comerciale, prin suportarea cheltuielilor financiare și anume achitarea biletului de călătorie și adăpostirea persoanei pe teritoriul altui stat. Totodată declarațiile părții vătămate au putere probantă, pe motiv că, au fost făcute sub jurământ și preîntâmpinare de răspundere penală pentru declarații mincinoase în conformitate cu art. 312 Cod penal.

Instanța de apel a reținut că, cât privește celălalt semn secundar al laturii subiective a infracțiunii specificate la art. 206 Cod penal și incriminat inculpatului și anume scopul infracțiunii prin modalitatea exploatării sexuale, la fel în cadrul cercetării judecătorești a fost probat cu certitudine și anume, că în perioada 2016 cât inculpata a fost adăpostită pe teritoriul Republicii XXXXX de către inculpat și alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, a fost supusă exploatării sexuale contra cost, iar câștigurile erau încasate de către inculpatul Gaidarji Ivan și alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală.

În opinia instanței de apel, în cadrul cercetării judecătorești și-a găsit adevărate agravanta prevăzută la lit. b/1 alin. (3) art. 206 Cod penal, infracțiunea de trafic de copii săvârșită de două sau mai multe persoane. Or, din probele analizate supra și anume, că biletul a fost procurat pe numele părții vătămate de o persoană pe nume XXXXX, declarațiile părții vătămate pe care instanța le apreciază ca fiind veridice și care a relatat cercul de persoane care au comis infracțiunea și au supus-o exploatării sexuale comerciale, probează implicarea mai multor participanți în comiterea infracțiunii.

Astfel, instanța de apel a considerat necesar de a exclude din învinuirea inculpatului sintagma „acțiuni însoțite de profitare de situația de vulnerabilitate a copilului”. În argumentare instanța consemnează, că necâtând că partea vătămată provine dintr-o familie adoptivă, deficit de mijloace financiare, minorii au indice de vulnerabilitate mai ridicată în comparație cu adulții. Fiind lipsiți de experiență, și de regulă de o apărare corespunzătoare, minorii cad mai ușor victime ale infracțiunilor. Prin urmare însăși starea minorului este o vulnerabilitate, nefiind necesar justificarea altor condiții, precum cele sociale, economice sau morale. Prin urmare legiuitorul nici nu a stabilit drept acțiunea adiacentă exprimată prin modalitatea abuz de poziție de vulnerabilitate.

Instanța de apel a considerat că, este lipsit de relevanță argumentul inculpatului că, nu a contribuit la deplasarea părții vătămate în XXXXX, că

ea benevol a venit în acea țară și locuia la o prietenă atunci când s-au întâlnit în XXXXX, în contrar probele administrate demonstrează, că partea vătămată nu s-a deplasat de sine stătător, cheltuielile de călătorie au fost suportate de altă persoană.

La fel, instanța de apel a respins alegația părții apărării, că partea vătămată, a avut posibilitate să se adreseze la organele de drept când era supusă abuzului, or partea vătămată XXXXX s-a pomenit într-o țară străină, unde a ajuns cu contribuția inculpatului, fără surse financiare, nu cunoștea limba turcească, neavând posibilitatea de comunicare și nu avea nici persoane cunoscute, cu excepția inculpatului. Situație pe care și-a dorit-o inculpatul de la bun început dependența părții vătămate care din frica față de inculpat care o șantaja că va spune familiei cu ce se ocupă în XXXXX și ca să nu fie deportată acesta nu s-a adresat la organele de poliție, ca într-un final să revină acasă cu ajutor unor altei persoane.

Instanța de apel a relatat că, poziția procesuală a inculpatului care cu ocazia audierii în cursul urmăririi penale și în ședința de judecată de nerecunoaștere a faptei, instanța o apreciază făcută cu scopul de a se sustrage de la răspundere penală. Instanța de judecată a dat o justa evaluare tuturor mijloacelor de proba administrate cu ocazia cercetării judecătorești, stabilind existența faptelor, precum și vinovăția inculpatului în forma prevăzută de lege pentru antrenarea răspunderii penale. Acționând în acest mod inculpatul a prevăzut rezultatul faptei și a urmărit producerea ei prin săvârșirea acelei fapte infracționale, reținându-se sub aspect subiectiv ca forma a vinovăției - intenția directă.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a reținut că în acțiunile inculpatului Gaidarji Ivan sunt întrunite toate elementele și semnele obligatorii ale infracțiunii stabilite de art. 206 alin.(3) lit. b¹ Cod penal – traficul de copii, adică recrutarea, transportarea și adăpostirea unui copil, în scopul exploatării sexuale comerciale, săvârșite de mai multe persoane

Instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiat argumentul apelantului în susținerea poziției de achitare a inculpatului, precum că învinuirea formulată inculpatului Gaidarji Ivan total întemeiată doar pe niște presupuneri, care nu se bazează pe un ansamblu de probe pertinente, concludente, utile și veridice, iar pretinsele „probe” prezentate de partea acuzării nu coroborează între ele și nu dovedesc incontestabil vinovăția inculpatului Gaidarji Ivan, și anume declarațiile părții vătămate XXXXX care urmează a fi apreciate critic, astfel Colegiul penal consideră că partea acuzării în acest sens a prezentat probe verosimile care au elucidat în mod clar circumstanțele cazului și în baza cărora a fost demonstrată pe deplin vinovăția Gaidarji Ivan în săvârșirea traficului de copii imputat în privința părții vătămate XXXXX.

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Tot aici, instanța de apel a relevat, că prima instanță corect a constatat că în acțiunile inculpatului Gaidarji Ivan sunt prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(3) lit. b¹) Cod penal, inclusiv și latura obiectivă, argumente pe care instanța de apel le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența și practica CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010, statuează că art. 6§1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, instanța de apel a reiterat, că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenția Europeană, se enumeră și faptul că orice persoană trebuie să fie judecată în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, ceea ce a fost realizat și în prezenta cauză, fiind respectate drepturile inculpatului garantate atât de Constituția R. Moldova, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și de Codul de procedură penală.

La aplicarea felului și măsurii de pedeapsă inculpatului Gaidarji Ivan, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a ținut cont de aspectele săvârșirii infracțiunii, pericolul social și gradul prejudiciabil, personalitatea inculpatului, că este fără antecedente penale și în lipsa circumstanțelor agravante, just a considerat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 16 (șaisprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități în domeniul prestării serviciilor hoteliere, de odihnă și agrement pe un termen de 5 (cinci) ani.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către:

- avocatul Hîncu Sergiu în numele inculpatului Gaidarji Ivan, prin care invocând în calitate de temeiuri pentru recurs ordinar prevederile *art. 427 alin. (1) pct. 6), 8)* Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei și

sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat;

- inculpatul Gaidarji Ivan, prin care a solicitat casarea totală a deciziei instanței de apel, deoarece au fost admise greșeli.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul Hîncu Sergiu în numele inculpatului Gaidarji Ivan a menționat că:

- în baza legii procesual penale și anume în baza art. 254 Cod de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului. În cazul de față urmărirea penală a ignorat totalmente prevederile acestei norme procesuale, astfel organul de urmărire penală cercetând cauza urmează să scoată la iveală atât circumstanțe care învinovătesc persoana, cât și cele care dezvinovătesc persoana pentru a da o apreciere obiectivă a faptelor comise de infractori și stabilirea corectă a scopului, motivelor și a intențiilor persoanelor vinovate de comiterea infracțiunilor pentru calificarea corectă a acțiunilor persoanelor în cazul dat;

- urmărirea penală a fost dusă numai în prisma acuzării fără a se lua în considerație circumstanțele de fapt;

- la baza învinuirii și condamnării lui Gaidarji Ivan au stat numai declarațiile părții vătămate XXXXX care urmează a le da o apreciere critică din următoarele motive: când a ajuns în or. XXXXX nu a încercat să ia legătura cu inculpatul Gaidarji Ivan deși a avut posibilitatea reală de a contacta cu el. Partea vătămată a avut posibilitatea reală de a se adresa la poliție având în permanent telefon și conectare la internet, dar nu a făcut acest lucru și la întrebarea apărării de ce nu a apelat la poliție? „a răspuns” că se temea să nu fie deportată, de aci denotă faptul că partea vătămată singură și de bunăvoie a dorit plecarea în XXXXX și a presta anumite activități de ordin sexual. Partea vătămată odată ce sa întors în Republica Moldova a avut posibilitatea de a nu se mai întoarce în XXXXX și a denunța despre infracțiunea dată organelor de drept, dar nu a făcut și din nou s-a întors în XXXXX prestând servicii de ordin sexual;

- decizia instanței de apel urmează a fi casată din motivul că la pct. 11 face trimitere eronat că vina inculpatului Lupașcu Alexei în săvârșirea infracțiunii de viol și a acțiunilor perverse, se confirmă integral și prin materialele și probele scrise, anexate la dosarul penal, care coroborează cu declarațiile părții vătămate XXXXX din cadrul urmăririi penale, astfel Lupașcu Alexei nici nu este figurant în această cauză penală și cauza penală nu este de viol sau acțiuni perverse, dar inculpat în aceasta cauza este Gaidarji Ivan și este învinuit în baza art. 206 alin.3), lit. b¹) Cod penal „Traficul de copii”.

6. Referință asupra recursului declarat a fost depusă de către procuror, prin care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza materialelor din dosar.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, un complet format din 3 judecători, prin decizie motivată, va decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Iar, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi de drept procesual sau formal și de drept material sau substanțial. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal atestă, că titularii acestora invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal, analizând conținutul recursurilor declarate în raport cu decizia atacată, conchide că temeiul invocat, nu și-a găsit confirmare dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin.(1) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat atât asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, cât și a argumentelor primei instanțe ce a

concluzionat aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 16 ani, decizia atacată cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția.

În această ordine de idei, Colegiul penal notează că potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Verificând hotărârea atacată, Colegiul apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Așadar, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurenților, precum că hotărârea instanței de apel este una nemotivată și ilegală, deoarece nu au fost luate în considerație probele prezentate de către partea apărării.

Lecturând textul deciziei instanței de apel, Colegiul penal constată că aceasta a fost emisă cu respectarea cerințelor art. 414 Cod de procedură penală. Astfel, instanța de apel, judecând cauza a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Instanța de apel și-a motivat hotărârea prin analiza și sinteza actelor și lucrărilor dosarului. Instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat justificat de a respinge apelurile inculpatului Gaidarji Ivan și avocatului Hîncu Sergiu în numele inculpatului Gaidarji Ivan, ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței primei instanțe fără modificări.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurenți, Colegiul penal verificând suplimentar lucrările dosarului, remarcă că judecând apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, a cercetat materialele dosarului, adoptând în consecință o soluție corectă.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel s-a expus asupra tuturor motivelor esențiale invocate în cererile de apel, motivându-și decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței primei instanțe, precum a fost expus mai sus în pct. 4 al prezentei decizii.

Instanța de recurs remarcă faptul că, deși recurenții au invocat temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în partea motivată a recursului nu au desfășurat pretinsele încălcări, motivarea reducându-se mai mult la o simplă enumerare a unor probe, care în opinia acestora au fost apreciate eronat.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți prin prisma temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală, întemeiată și motivată.

Cu referire la incidența în speță a temeiului prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, invocată de recurenți, Colegiul penal lecturând lucrările cauzei nu a constatat careva erori comise de către instanța de apel prin prisma respectivului temei.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Astfel, din textul recursului rezultă, că în viziunea recurenților probele administrate nu confirmă vina lui Gidarji Ivan în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin. (3) lit. b¹) Cod penal, astfel instanța de apel la condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 206 alin. (3) lit. b¹) Cod penal după semnele calificative: *traficul de copii, adică recrutarea și adăpostirea unui copil în scopul exploatării sexuale, săvârșită de mai multe persoane.*

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Gaidarji Ivan în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin. (3) lit. b¹) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul atestă că, în prezenta speță autorii recursurilor își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului Gaidarji Ivan a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 206 alin. (3) lit. b¹) Cod penal, invocând că partea vătămată odată ce s-a întors în Republica Moldova a avut posibilitatea de a nu se mai întoarce în XXXXX și a-l denunța pe Gaidarji Ivan organelor de drept, dar nu a făcut-o și din nou s-a întors în XXXXX.

Opozant criticilor invocate de recurenți la acest capitol, precum că în acțiunile inculpatului nu se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, Colegiul penal menționează, că instanța de apel a descris clar constatarea vinovăției inculpatului, care a fost probată integral prin mijloacele de probă prezentate de către procuror care au fost apreciate de instanță ca fiind pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele, acestea fiind cercetate în ședința judiciară a instanței de apel, consemnate în procesul verbal și analizate de către instanța de apel în motivarea soluției adoptate.

La acest capitol, Colegiul reține că, instanța de apel corect a concluzionat suficiența probatoriului privind calificarea infracțiunii inculpatului Gaidarji Ivan conform art. 206 alin. (3) lit. b¹) Cod penal.

Față de lucrul judecat, Colegiul penal constată motivarea amplă și temeinică a soluției emise prin prisma procesului de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului Gaidarji Ivan, astfel Colegiul penal conchide asupra faptului că hotărârea atacată este în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Instanța de recurs rezumă că, argumentele invocate de recurenți prin prisma pct. 8) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului ordinar și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel.

Ținând cont de cele menționate, Colegiul penal conchide că conținutul deciziei corespunde prevederilor legale sus menționate fiind oferite răspunsuri la toate motivele relevante invocate în cererile de apel în raport cu motivarea soluției primei instanțe.

În aceste condiții, Colegiul penal consideră că, în prezenta speță nu s-au reținut careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aceste aspecte contestate și în prezentul recurs, nu se identifică, or instanța de apel s-a expus în decizia sa detaliat și argumentat asupra fiecărei chestiuni esențiale invocate în apelurile declarate, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19

aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate, fapt ce impune dispunerea inadmisibilității recursurilor ordinare declarate la caz, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Hîncu Sergiu în numele inculpatului și de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2020, în cauza penală în privința lui *Gaidarji Ivan xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 22 iunie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Boico Victor

Catan Liliana